

[Kristen Amby.]

det ikke rimeligt, naar man nu altsaa overhovedet har været inde paa ogsaa i Landstinget at stille Ændringer, idet man er klar over, at dette maa være en Overgangsordning, og at der kommer en anden Ordning af permanent Karakter engang, var det ikke rimeligt, saadan som Landbruget nu er stillet, at man samtidig med Vedtagelsen af dette Lovforslag, hvorefter der skal udskrives omkring 13 Mill. Kr. paa Landet i fælleskommunale Ejendomsskatter, stillede et Forslag, der sagde, at indtil videre med de daarlige Vilkaar, hvorunder Landbruget lever, vil den faste Ejendomsskat, altsaa Grundskylden og Ejendomsskylden, ikke være at opkræve for Landbrugets Vedkommende? Jeg kan ikke se, hvor mange Penge det vil dreje sig om, fordi de Oplysninger, vi har, anfører alle Sognekommunerne under eet, og dér drejer det sig altsaa om godt 13 Mill. Kr., men en hel Del af de Ejendomme, der ligger i Landdistrikterne, er jo ikke Landbrugsejendomme.

Det vil være urimeligt, naar man maa erkende, og det maa alle erkende, at Landbruget i Dag har det daarligere, end det overhovedet har haft det i nogen af Kriseaarene, og man vil lave en Skattereform, der i nogen Grad skal kunne raade Bod paa den Ulighed, der er i Landet, da at paaføre Landbrugsejendommene en ny Skat, selv om der visse Steder gennem den fælleskommunale Fonds Tilsvær bliver en Nedsættelse. Men hvis man samtidig med dette Lovforslags Vedtagelse vilde fremsætte et Lovforslag, der sagde, at for Landbrugsejendomme skal den fælleskommunale Grundskyld og den fælleskommunale Ejendomsskyld indtil videre ikke opkræves, vilde Reformen vel i hvert Fald ikke faa den odieuse Karakter, den nu faar over for Landbruget. Jeg er mig vel bevidst, at det vil betyde saa og saa mange Millioner Kroner, jeg kan ikke sige, hvor mange, formentlig 7—8 Mill. Kr. Man kunde sige: Disse Penge bør, saa længe der er noget, tages paa Statens almindelige Budget, og hvis det ikke slaar til, kan den fælleskommunale Indkomstskat forhøjes.

Jeg henstiller dette til Overvejelse for Ministeren. Vi har ikke stillet noget Ændringsforslag ved denne Behandling, for det første fordi det var nytteløst, og for det andet fordi vort Standpunkt var kendt nok, og fordi det for os vil være vigtigere at faa Regeringen til at indse det rigtige deri og selv stille et Forslag og faa det gennemført.

Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa de Betragtninger, som har

været fremført her, ogsaa fra vor Side, adskillige Gange under denne Sags Behandling i de to Samlinger, hvori den har været behandlet er i Tinget, jeg skal kun sige, at den Maade, hvorpaa Lovforslaget er ændret, snarest har gjort os det vanskeligere at stemme for Lovforslaget. Jeg anbefaler derfor, at man stemmer imod det.

Hvad angaar de to Lovforslag, der behandles sammen med dette Forslag om en fælleskommunal Udligningsfond, vil mit Partis Ordfører i disse Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Victor Larsen, tage Ordet om Lovforslaget om ændrede Regler for Kommunernes Deltagelse i de sociale Udgifter. Det andet Lovforslag, Lovforslaget om Ændring i Lov om Beskatning til Staten af faste Ejendomme, er blot en Konsækvenslov af det foreliggende Lovforslag. Det er der ingen Grund til at tale om her.

Victor Larsen: Jeg skal om Forslag til Lov indeholdende ændrede Regler for Kommunernes Deltagelse i de sociale Udgifter, der fremtræder som et Supplement til Lovforslaget om en fælleskommunal Udligningsfond, gøre et Par Bemærkninger.

I nøje Tilknytning til mit Partis Stilling, saavel til Loven om en fælleskommunal Udligningsfond som til Socialreformen, herunder ikke mindst dennes yderst uheldige og uretfærdige Refusionsordning, er det klart, at vi ikke ønsker at have Medansvaret for dette Lovforslags Ophøjelse til Lov.

Det har ved tidligere Lejligheder været fremhævet, at ved Gennemførelsen af Loven om fælleskommunal Udligningsfond formindsker man Betydningen af Socialreformens Refusionsordning. Formentlig fremhævede man dette som en Slags Forsvar. Nu er det ikke min Mening at gaa dybere ind i disse Problemer, jeg skal kun sige herom, at det, der gør sig gældende ved vort Standpunkt hertil, ikke blot er den Omstændighed, at man i denne Refusionsordning ligner saa irrationelt, at man ligner paa Kommunernes Indbyggerantal uden noget som helst Hensyn til disse Indbyggeres Skatteevne, det er ej heller alene dette, at man ligner ogsaa paa Grundværdien, Grundskyld og Bygningsskyld, uden at tage noget som helst Hensyn til, hvorledes Ejerne af disse Værdier er stillet økonomisk, men det er ogsaa det Forhold, at selve Vurderingerne til Ejendomsskyld Landet over er og maa være højst forskellige i de forskellige Landsdele. Alene denne Side af Sagen medfører den Kendsgerning, at man her er ude i en